

262

2598-2606

2. Cikkely

AZ IDŐK TELJESSÉGÉBEN

2598 Az imádság drámája teljesen az Igében tárul föl előttünk, aki testté lett és közöttünk marad. Amikor arra törekszünk, hogy az Ő imádságát abból értsük meg, amit tanúi az evangéliumokban erről az imádságról hirdetnek, a szent Úr Jézushoz úgy járulunk, mint az égő csipkebokorhoz: először szemléljük Őt, amikor imádkozik, azután hallgatjuk, hogyan tanít minket imádkozni, hogy végül megismerjük, hogyan hallgatja meg imádságunkat.

JÉZUS IMÁDKOZIK

2599 Isten Fia, aki a Szűz Fia lett, emberi szívében imádkozni is tanult. Anyjától vette át az imádság formuláit, aki szívében őrizte és forgatta a Mindenható "nagy" dolgait. Népe imádságának szavaival és ritmusában imádkozik a názáreti zsinagógában és a Templomban. De az ő imádsága egy rejtettebb forrásból fakad, miként ezt Ő tizenkét évesen előre sejteti: "Atyám dolgaiban kell lennem" (Lk 2,49). Itt kezdi kinyilatkoztatni az idők teljessége imádságának újdonságát: a gyermeki imádságot, melyet az Atya a gyermekeitől várt, s végül az egyszülött Fió emberségében fölhangzik az emberekkel együtt és az emberekért.

2600 Szent Lukács evangéliuma kiemeli a Szentlélek működésének és az imádságnak fontosságát Krisztus misztériumában. Jézus küldetésének minden döntő lépése előtt imádkozik: mielőtt az Atya tanúságot tesz róla a megkeresztelkedésekor és a színeváltozásakor, és mielőtt szenvedésével beteljesíti az Atya szeretetteljes tervét. Imádkozik apostolai küldetésének döntő lépései előtt is: mielőtt a Tizenkettőt kiválasztja és meghívja; mielőtt Péter "az Isten Főlkentjének" vallja Őt; s végül imádkozik azért, hogy az Apostolok fejedelmének hite a kísértésben meg ne fogyatkozzék. Jézus imádsága az üdvösség azon teendői előtt, melyeket az Atya kér tőle, emberi akaratának alázatos és bizalommal teljes odaadása az Atya szerető akaratának.

2601 "Történt egyszer, hogy valahol éppen imádkozott. Amikor befejezte, egyik tanítványa kérte: »Uram, taníts minket imádkozni.«" (Lk 11,1) Nemde Krisztus tanítványa azért óhajt imádkozni, mert korábban látta Mesterét, amint imádkozik? Ekkor tanulhat meg az imádság Mesterétől imádkozni. A Fiút szemlélve és hallgatva tanulnak meg a gyermekek imádkozni az Atyához.

2602 Jézus gyakran vonul vissza a magányba, a hegyre, leginkább éjszaka, hogy imádkozzék. Imádságában az embereket hordozza amiatt, hogy megtestesülésében magára vette az emberséget, és önmagát följánlva őket is az Atyának ajánlja. Ő, a "testet öltött" Ige, emberi imádságában mindabban részesedik, amit "testvérei" tapasztalnak az életben; együttérez gyöngeségeikkel, hogy megszabadítsa azoktól őket. Az Atya ezért küldte Őt. Szavai és tettei tehát "rejteekben" mondott imáinak látható megnyilvánulásai.

2603 Az evangélisták Krisztus nyilvános működésének idejéből két imádságát szó szerint följegyezték. Mindkettő hálaadással kezdődik. Az elsőben Jézus megvallja az Atyát, elismeri és áldja Őt azért, mert az Ország misztériumait elrejtette azok elől, akik bölcsnek gondolták magukat, és kinyilatkoztatta az egészen "kicsinyeknek" (a boldogságok szegényeinek). Az "Igen, Atyám!" megindultsága szíve bensőjét fejezi ki, ragaszkodását az Atya "tetszéséhez"; s ez mintegy visszhangja Anyja "Fiat"-jának a fogantatáskor, és mintegy előrevetítése annak, amit Ő maga fog mondani az Atyának az agóniában. Jézus egész imádsága nem más, mint emberi szívének szeretettel teljes ragaszkodása "az Atya akaratának misztériumához".

2604 A másik imádságot, mely Lázár föltámasztása előtt hangzott el, Szent János jegyezte föl. A hálaadás megelőzi az eseményt: "Atyám, hálát adok neked, mert meghallgattál", ami magában foglalja, hogy az Atya mindig meghallgatja kérését; és Jézus azonnal hozzáfűzi: "Én ugyan tudtam, hogy mindig meghallgatsz engem", ami magában foglalja, hogy Jézus a maga részéről folyamatosan kér. Így Jézus hálaadástól vezérelt imádsága kinyilatkoztatja nekünk, hogyan kell kérnünk: még mielőtt az ajándékot megkapná, Jézus azonosul Istennel, aki ajándékozik és aki adományokban Önmagát ajándékozza. Az Adományozó értékesebb, mint az ígért adomány. Ő a "Kincs", és Fiának szíve Benne van. Az ajándék "hozzá" adatik.

Jézus "papi imájának" az üdvösség rendjében egyedülálló helye van. Erről az első szakasz végén fogunk elmélkedni. Ez föltárja Főpapunk mindig aktuális imádságát, s ugyanakkor magában foglalja azt, amire minket tanít az Atyához szóló imádságunkban, amit a második szakaszban fogunk magyarázni.

2605 Jézus, amikor eljött az óra, amelyben beteljesíti az Atya szeretetének tervét, bepillantást enged fiúi imádságának kifürkészhetetlen mélységébe; nemcsak az "Atyám, ne az én akaratom legyen, hanem a tied" (Lk 22,42) imádságban, melyet az Olajfák hegyén mondott, mielőtt önként átadta magát, hanem mindabban, ami a kereszten az utolsó szavakig elhangzott, melyekben az imádság és az önátadás teljesen azonos -- "Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek" (Lk 23,34); "Bizony mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban" (Lk 24,43); "Asszony, íme, a te fiad (...) Íme, a te anyád" (Jn 19,26--27); "Szomjazom!" (Jn 19,28); "Istenem, Istenem, miért hagytál el?" (Mk 15,34); "Beteljesedett!" (Jn 19,30); "Atyám, kezembe ajánlom lelkemet" (Lk 23,46) --, egészen addig a pillanatig, amikor "nagy szóval" átadván az Atyának, kilehelte a lelkét.

2606 Minden idők emberiségének -- mely a bűn és a halál rabszolgája -- minden szorongása, kérése és az üdvtörténet minden közbenjárása együtt van a megtestesült Ige e kiáltásában. Íme az Atya ezeket elfogadja és minden reményt túlszárnyalóan meghallgatja azáltal, hogy föltámasztja a Fiát. Így az imádság drámája a teremtés és az üdvösség rendjében végződik és teljeseedik be. A Zsoltároskönyv kezünkbe adja e dráma kulcsát Krisztusban. A föltámasztás "mai" napján mondja az Atya: "Az én Fiam vagy te, én ma szültelek téged. Kérjed tőlem, és én neked adom a nemzeteket örökségül és birtokodul a föld határait." (Zsolt 2,7--8)

A Zsidókhöz írt levél drámai szavakkal fejezi ki, hogyan valósítja meg Jézus imádsága az üdvösség győzelmét: "Földi életében hangosan kiáltozva, könnyek között imádkozott, és könyörgött ahhoz, aki meg tudta menteni a haláltól, és hódolatáért meghallgatásra talált. Annak ellenére, hogy ő volt a Fiú, a szenvedésből engedelmisséget tanult. Műve befejeztével pedig örök üdvösséget szerzett azoknak, akik engedelmeskednek neki." (Zsid 5,7--9)